Çiğli İşçi Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı: 518 * Fiyatı: 25 Kr * Ocak 2010

Asgari ücretle aç bırakıldık!

Bursa'da katledildik!

Tekel'de DİRENİYORUZ!

Asgari ücretlinin dudağına bir parmak bal!

Patronların hükümeti 2010 yılının asgari ücret rakamlarını açıkladı. Buna göre 2010 yılının ilk 6 ayında 16 yaşından büyükler için asgari, ücret net 577 TL oldu. Haziran'dan Aralık ayının sonuna kadar geçerli olan 2. altı aylık asgari ücret ise 16 yaşından büyükler için net 599 TL olarak belirlendi. Asgari ücret rakamlar açıklanırken devletin bir başka kurumu olan Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) duyurduğu rakamlar ise çarpıcıdır. Buna göre 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 800 TL'nin üzerindendir. Yoksulluk sınırı ise çoktan 2000 TL'yi aşmıştır. Rakamları açıklayan devlet, asgari ücreti belirleyen devlet... Bizimle adeta alay ediyorlar. İşçileri temsilen asgari ücret toplantılarına katılan ve şimdiye kadar da tüm bu rakamlara onay veren Türk-İş sendikası temsilcileri bu kez toplantılarda kendilerine söz hakkı verilmediği için görüşmelerden çekildiler.

2002 seçimlerinde hükümeti oluşturan, İMF ve sermayenin bir dediğini iki etmeyen AKP hükümeti, 7 yıldır asgari ücret zammının en yükseğini bu yıl verdi. Bu sene krizin yarattığı ağır işsizlik korkusuyla işçiler suskun kaldılar. Sendikalar ise asgari ücretle ilgili belli açıklamalar dışında neredeyse tek bir eylem bile yapmadılar.

Bu yıl asgari ücrete önceki yılları aşan oranda bir zam verilmesi elbette ki AKP'nin "işçi dostu" olmasından kaynaklanmıyor. Yıllardır enflasyon karşısında kuşa dönmüş olan asgari ücret, artık emekçi ailelerinin en temel ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma geldi. Bunun üstüne bir de son bir yıldır yaşanan krizin getirdiği yeni yükler eklendi. Bu ağır koşullarda emekçilerin olağan yaşamlarını sürdürmeleri neredeyse imkansızlaştı. Asgari ücrete önceki yıllara oranla daha yüksek zam yapılmasının birinci nedeni bu. İkinci nedeni ise hepimizin bildiği gibi son bir yıl içinde bir çok fabrika ve iş kolunda işçi eylemleri gerçekleşti. Bu eylem ve direnişler sayesinde AKP'nin işçi düşmanı yüzü daha fazla görünür oldu, yalanları ve ikiyüzlülükleri emekçiler nezdinde daha fazla teşhir

oldu.

AKP hükümeti asgari ücrete yaptığı bu zamla emekçilerin dudağına bir parmak bal sürmüştür. Oysa yukarıda söylediğimiz gibi bir ailenin açlık sınırı ortadayken ve üstelik bu kriz koşullarında verilen zam gerçekte milyonlarca işçiyle alay etmek demektir. AKP'nin derdi milyonlarca asgari ücretlinin çektiği sefalet değil, uşağı oldukları sermayedarların kazanacağı kârlardır. İnsanca bir yaşama yetecek düzeyde bir asgari ücret ancak işçilerin örgütlü ve kitlesel mücadelesiyle kazanılabilir. Geçtiğimiz yıl işçiler bunun nasıl yapılabileceğini gösterdiler.

Sinter Metal'de ve Tezcan Galvaniz'de olduğu gibi fabrikalarını işgal ettiler. Entes işçisi Gülistan Kobatan gibi "işimi geri istiyorum" diyerek fabrika önünde direndiler. Güney Kore'nin SsangYong fabrikasında olduğu gibi güvenlik güçlerinin silahlı ve helikopterli saldırılarına karşı çatışmayı seçtiler. Fransa'da fabrikalarını ateşe vermeye kalktılar. Kayseri'de olduğu gibi paralarını almaya silahla gidip, patronunu ihbar etmesi sonucu jandarmayla çatışmaya girdiler, İngiltere'de olduğu gibi patronlarını rehin aldılar, Hindistan'da olduğu gibi şirketin müdürünü aralarına alarak öldürdüler. İşte insanca bir yaşam için yeterli asgari ücret de elimizden alınmaya çalışılan haklarımız da ancak bu yollarla, yani dişediş mücadeleyle elde edilebilir.

TEKEL işçileri yalnız değildir!

TEKEL işçileriyle dayanışmaya!

İşçi ve emekçiler yıllardır koyu bir sefalet içinde yaşıyor. Sistemli bir biçimde emekçinin cebini boşaltan ekonomik ve sosyal politikalar yüzünden çalışma ve yaşam koşulları daha da çekilmez hale geldi. Bir yıldır devam eden ve etkileri gittikçe de artan ekonomik krizin yarattığı yeni sefalet koşulları ise emekçilerin yaşadığı yoksulluğu daha da katmerleştiriyor.

Geride bıraktığımız yıllar içinde emekçilerin kazanılmış haklarının hedef tahtasına çakıldığı politikaların en ağır mağdurlarından biri de işyerleri özelleştirilen işçiler oldu. AKP hükümeti kendisinden önceki hükümetlere özelleştirme konusunda adeta nal toplattı. Neredeyse ülkede özelleştirilmedik kamu kurumu bırakmadılar. SEKA, Telekom bunlardan sadece ikisi. Özelleştirmeler sonucu binlerce işçi işsiz kalırken binlercesi de kazanılmış hakları gasp edilerek açlık ve yoksulluğa mahkûm edildi. İşte TEKEL de bu özelleştirme saldırılarının son halkalarından biridir.

TEKEL işçilerinin Ankara'da sürdürdüğü direnişi bir aya yaklaşıyor. Bir ay boyunca azgın devlet terörü ve ablukaya rağmen, işçilerin kararlılığıyla sürdürülen direniş toplum çapında da bir etki alanı yarattı.

AKP hükümeti özelleştirme adı altında TEKEL işçilerini işten atıp sonra 10 ay çalışacakları geçici işlere göndermek istiyor. Bunu yaparken de işçilerin yıllardır kazandıkları ekonomik ve sosyal hakları elinden alıyor, maaşlarını asgari ücrete düşürüyor. Sermaye devleti fabrikaları kapatılan işçileri 4-C statüsünde çalıştırmak istiyor. Bu ise üç kuruşa güvencesiz çalışmak anlamına geliyor.

Başbakan, yıllardır tütün tozunun ve kimyasal maddelerin içinde ömür tüketen TEKEL işçilerine "yan gelip yatma devri bitti" diyerek kapı önünü gösteriyor. Daha dün kriz nedeniyle işçileri işten atan patronları televizyon ekranlarından azarlarken şimdi utanmadan kendisi işçilere kapı önünü gösteriyor.

Bugün kara kışın ortasında ekmeği ve işi için hak arayan TEKEL işçilerine biber gazı sıkıyor, suyun içine atıyor, copluyor, işten atılmayı kabul etmeyen işçileri yaka paça gözaltına aldırıyor.

TEKEL işçileri bir aydır eşleri ve çocuklarıyla birlikte Ankara da direniyorlar. İşçilerin haklı ve meşru direnişleri gün geçtikçe daha fazla destek ve dayanışma görüyor. Ankara'da bulunan çeşitli işçi ve memur sendikaları, ilerici meslek örgütleri dayanışma eylemleri ve maddi yardımlarıyla TEKEL işçilerine destek veriyor. Ankaralı emekçiler işçi eşlerini ve çocuklarını evlerinde ağırlıyor. Taksiciler *"TEKEL işçileri nereye giderse gitsinler para almayacağız"* diyor, esnaflar maddi destekleriyle ve öğrenciler eylemleriyle işçilerin yanında yer alıyorlar. Türk-İş üyesi işçiler TEKEL işçilerinin taleplerinin kabul edilmesi için bir ay boyunca her Cuma iş bırakma eylemi yapıyor. Geçtiğimiz hafta İstanbul'da boğaz köprüsünü kesen işçiler, Ankara'da da AKP İl Binası'na kendilerini zincirlediler. Hakları için miting gerçekleştirecek olan TEKEL işçileri, eylemlerini açlık grevleriyle, iş bırakma çağrılarıyla sürdürecek. .

Son bir yıldır hat safhaya ulaşan işsizliğe karşı, patronların bizlerden gün be gün sömürdükleri haklarımız için, yıllardır alınteriyle emeğini kazanan TEKEL işçilerinin yanında olalım. İşten çıkarılan arkadaşlarına sahip çıkan demiryolu işçileri iş bırakarak arkadaşlarını işe geri aldırdılar. İstanbul'da itfaiye işçileri, belediye işçileri hakları için polisin tüm saldırılarına ve şiddetine karşın sahip çıktıkları çadırlarda direnmeye devam ediyor. Direnen tüm işçiler için, bizleri yoksulluğa mahkum edenlerin karşısında, TEKEL işçilerinin iş bırakma çağrısına destek verelim, TEKEL işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

2009 saldırılar ve direnişlerle geçti...

2010 kavga yılı olacak!

Kapitalist krizin patlak vermesinin ardından sermayenin saldırıları 2009'da daha da arttı. Dalga dalga gelen saldırılarla krizin faturası işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmek isteniyordu. İşten atmalar, ücretsiz izinler, ücret gaspları, sosyal hakların tırpanlanması saldırıların başlıca biçimleriydi.

Krizin etkilerinin hissedilmesiyle birlikte işçi sınıfı fabrika işgal eylemleri yapmaya başladı. **Tezcan Galvaniz**'de işten atılmalara karşı 400 işçinin polis barikatlarını fiilen aşarak ve D-100 karayolunu kapatarak şehir merkezine kilometrelerce yürümelerini **Renault, Bosch, Türk Philips** ve **Asil Çelik**'te üretime ara verilmesi ve ücretsiz izinlere karşı işçilerin yaptığı protesto yürüyüşleri takip etti. Bu fiili yürüyüşler metal sektöründe toplu sözleşmeler imzalanmadan önce gerçekleşen haftalık yürüyüşlerle artarak devam etti.

İşçi sınıfının kriz sürecindeki fiili protesto yürüyüşlerini **Sifaş, Nergis** Tekstil, **Ünsa Ambalaj, Gürsaş, Koluman-Kogel, Lgs-Sky** gibi birçok fabrikada işten atılmalara karşı ve sendikalaşma mücadelesi nedeniyle ortaya çıkan fabrika direnişleri izledi. Kitlesel gösterilerin yanısıra **DESA, Yörsan, Unilever, IBM** gibi uzun süreden beri devam eden işçi eylemleri ve direnişler de yaşandı.

Vira ve **Kürşat** adlı taşeron firmalarda çalışan işçiler, sözleşmelerinin yenilenmesi ve kadrolu çalışma talepleriyle direnişe geçtiler ve açlık grevi yaptılar. **TORGEM** Tersanesi işçilerinin üç aylık ücretlerini alamamaları üzerine başlattıkları eylem ise kazanımla sonuçlandı.

Sinter işçileri 36 saat süren fabrika işgallerinin ardından sendika hakkı mücadelelerine fabrika kapısı önünde günlerce devam ettiler. Direniş nedeniyle sıkışan Sinter patronu fabrikada bulunan makineleri kaçırmak zorunda kaldı.

2009 yılı boyunca mevzi direnişler sürekliliğini ve yaygınlığını korudu. Sona eren direnişlerin yerini yeni direnişler aldı. **DESA Deri, Kurtiş Matbaası, Entes Elektronik, Grammer, Asil Çelik, Asemat, Şirin Tekstil, ATV-Sabah, E-Kart** bu direnişlerin en önemlileriydi.

Fakat tüm bu direnişlerin hiçbiri sınıf hareketini sarsacak ve toparlayacak güçte bir etkide bulunamadı. Daha çok kendi yakın çevrelerindeki işçiler üzerinde dolaylı etkileri oldu. Özgün bir örnek olan DESA direnişi ise, direnme kararlılığının bir simgesi olması bakımından ayrı bir etki yarattı.

İşçi sınıfı, uzun süreli durgunluğunun ardından 2009 yılında hissedilir bir şekilde yeniden hareketlenmiş, yaygın eylemliliklerle saldırılara karşı durmaya çalışmıştır. Halihazırda hareketlilik oldukça yoğundur. Örgütlü-örgütsüz birçok sanayi havzasında işçiler sermayenin saldırılarına karşı ayaktadırlar. Bu hareketlilik henüz merkezi bir yönlendiricilikten ve ortak bir örgütlenme zemininden yoksundur. Hatta bazıları örgütlü bir güçle bağlantısı olmadığı ölçüde sessiz-sedasız yürümektedir. Ancak işçi sınıfı ile sermaye arasındaki karşıtlık büyümekte ve saflar belirginleşmektedir. 2010 mücadelenin yükseldiği bir yıl olacaktır!

Alaattin Karadağ ölümsüzdür!

Devrimci işçi Alaattin Karadağ polis tarafından katledildi. 19 Kasım akşamı Esenyurt Saadetdere Mahallesi'nde Avcılar İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler tarafından infaz edildi.

Alaattin Karadağ devrimci bir işçiydi. 19 Kasım akşamı da devrimci bir çalışma için orada bulunuyordu. İşçi sınıfının devrimci partisinin afişlerini, bildirilerini işçilere ve emekçilere ulaştırmak için yola koyulmuştu. Ancak işçi ve emekçilerin düşmanı, sömürücü düzenin katil sürüleri, elleri işçilerin emekçilerin, yoksulların kanına defalarca bulaşan kölelik düzeninin bekçi köpekleri onu engellemek istediler. Devrimci işçi Alaattin Karadağ ise buna karşı direndi. Davasının haklılığından aldığı güçle direndi. Polisle yaşanan silahlı çatışmanın ardından ise yaralı olara yakalandı. Fakat eli kanlı katiller onu yaralı bir vaziyette yakalamışken, üzerine kurşunlar yağdırarak katlettiler.

Polisin bu tutumuna bu ülke hiç de yabancı değil. Polis yıllardır bu ülkede işçileri, emekçileri, ilericileri ve devrimcileri katlediyor. Polis yıllardır bu ülkede sayısız cinayete, işkenceye, provokasyona, katliama imza attı. Sermaye düzeninin bekçisi olarak polisin her türlü kirliliği yapma hakkı var. Polise sokak ortasında insan öldürme özgürlüğünü, korudukları düzenin bekçileri veriyor.

Alaattin'in katili sermaye devletinin kendisidir. Polise dilediği gibi insan öldürme özgürlüğü veren katilleri koruyan, kollayan, buna göre yasalar çıkaran düzenin ta kendisidir. O yasalar polisi koruyup kolladığı içindir ki adeta bir cinayet şebekesi gibi çalışmaktadır. Sadece son iki yıla bakmamız bile polis katliamlarının işkencelerinin ulaştığı boyutu görmemiz için yeterli. Son 2 yıl içerisinde 70'i aşkın kişi polis tarafından öldürüldü veya sakat bırakıldı. Kaldı ki bu rakamlar sadece kayıtlara geçenler. Avcılar- Esenyurt hattında da polis terörü en yoğun biçimiyle yaşanıyor. Gerçekler bunu en açık biçimiyle gösteriyor.

*6 Temmuz 2001'de İsmail Kahraman isimli devrimci dur ihtarına uymadığı gerekçesiyle Avcılar polisi tarafından katledildi.

*Kasım 2007'de Feyzullah Ete parkta otururken polisin saldırısına uğradı. Ete bir polis tarafından katledildi.

*2009'un Haziran ayında Esenyurt İşçi Platformu bildirisi dağıtan iki işçi Sabra patronunun silahlı saldırısına uğradı. Saldırıyı protesto için aynı gün gerçekleştirilen eyleme ise bu kez polis saldırdı ve 4 kişi tutuklandı.

*4 Ekim tarihinde Güney Tuna Avcılar'da 8 polis tarafından dövülerek hastanelik edildi.

Alaattin Karadağ polis tarafından katledilen ne ilk devrimcidir, ne de son olacaktır. Bugüne kadar sayısız katliam gerçekleştirildi. Sivaslar'ın, Maraşlar'ın Gaziler'in katilleriyle Alaattin'in katili aynı düzendir. Grevlerde, direnişlerde işçi ve emekçileri baskı altına alan, coplayan, gözaltına alan, katleden düzen ile Alaattin'i katleden aynı düzendir. Bizleri açlığa, yoksulluğa mahkum eden düzeni de Alaattin'in katili aynı düzendir. İşçi ve emekçilerin örgütlenme hakkını engelleyen, en ufak bir hak talebinde bulunanları hemen kapı dışarı eden, buna karşı direndiklerinde ise, karşılarına polisi jandarmayı diken düzen ile Alaattin'i katleden düzen aynı düzendir.

Emeği hoyratça sömürenler, işçi sınıfının mücadelesinin yükselmesinden korkarlar. Gelin onarlın korkularını kabusa çevirelim. Sömürü düzenini alaşağı edip sınıfların ve sömürünün olmadığı sosyalizmi kuralım.

DESA, MEHA, Entes, TEKEL...

Direnişçi kadın işçiler yol göstermeye devam ediyor!

Yeni bir yıla işçilerin direnme kararlılığının coşkusuyla giriyoruz. Başta TEKEL olmak üzere çeşitli işkollarında işçiler kadınıyla-erkeğiyle devletin uyguladığı baskı ve teröre rağmen hakları ve onurları için direniyor.

Geçen yılın mücadele çetelesine kısaca göz attığımızda DESA, Çapa Çağ Temizlik, MEHA, ATV- Sabah grevi, Sinter ve halen devam eden Entes'te direnen kadınlar öne çıkmaktadır. Böyle bir yılın sonuna ise TEKEL işçileri damgasını vurmakta, kadın işçilerse bu direnişte önemli bir yer tutmaktadırlar.

Kadın işçiler, sistemin tüm baskı ve kuşatmalarına rağmen, yaşadığı sömürünün farkına vardığında emeğine ve haklarına sahip çıkmaktadır. Kadını saran çok yönlü kölelik zincirlerinin aşılma yerinin grev ve direnişler olduğu, yaşanan pek çok örnekten de görülmektedir. 81 kadın işçinin 448 gün sürdürdükleri Novamed grevi bu açıdan olumlu bir örnekken, geride bırakılan yılda bahsettiğimiz örnekler, grev ve direnişlerin kadın işçilerin bilinçlenmesinde çok önemli bir rol oynadığını göstermektedir. Kadın işçilerin kararlı ve direngen tutumu direniş süreçlerini canlandırmakta, kimi durumlarda geri tutum alabilen erkek sınıf kardeşlerine de örnek olmaktadır. Eylem alanları, erkek ve kadın işçileri düzenin gericiliğinden koparmakta, onlara gerçekte olması gereken sınıf kardeşliği ve dayanışma bilincini kazandırmaktadır. Kendilerini köleleştiren, edilginleştiren prangaları üretimden gelen gücü sayesinde kıran işçi kadınlar ise ezilen diğer kadın emekçilere yol göstermektedir.

İşte yine TEKEL'de direnen kadın işçiler bu anlamda örnek bir deneyim bırakmaktalar. TEKEL işçisi kadınlar emeklerine ve haklarına sahip çıkmak için günler boyu Ankara'da nöbetteler. Kimi çocuklarını evde bırakıp gelmiş Ankara' ya. "Kefeni giydik geri dönüş yok" kararlılıklarıyla yaptıkları eylemlerde, "Emine'ye pırlanta işçiye biber gazı!", "Çocuklarımız için direniyoruz!", "Eve dönmüyoruz çocuğumuza ne diyeceğiz?", "Ellerimizin hamuruyla değil alnımızın teriyle direniyoruz!" dövizlerini taşımaktalar. Dövizlere yansıyanlar, sistem tarafından kadın üzerinde yaratılan gerici propagandanın çatlaklarıdır aynı zamanda.

Sermaye, 2010 yılına saldırılarını artırarak girmektedir. İşsizlik, açlık ve yoksulluk özelde kadınları etkileyen pek çok sorunun önünü açacaktır. Bunun yansıra sermaye uşağı AKP hükümeti 2010 yılına "kadın açılımı" ile girmektedir. Kadınlara 3 çocuk yapmayı öğütleyen ve onları toplumsal yaşam yerine evlerine ve "asli" işlerine dönemlerini vaaz eden AKP'nin "kadın açılımı"nın ayrı sorunları da beraberinde getireceği ortadadır.

2010 yılında, sermayenin artan saldırılarına, devlet terörüne, her türden ayrımcılığa ve gericiliğe karşı işçi kadınlar bir adım öne çıkmalı, örgütlü mücadeleyi büyütmeli, yeni Novamedler, DESAlar, Tekeller yaratılmalıdır.

EMEKÇİ KADINLAR, MÜCADELEYE, ÖRGÜTLENMEYE!

Toplumda ikinci sınıf görülen, horlanan, elleri nasırlı kadınlar; dört duvar arasında sıkıştırılmış, gün yüzüne çıkarılmayan kadınlar; atölyede iplikler, makineler arasında sesi duyulmayan, özlük hakları gaspedilen kadınlar…

Kardeşler, kapitalizmde; insan olmanın hiçbir değerinin olmadığı bir sistemde kadın olmak, üstelik açlığın, sefaletin en zor yaşam koşullarının ortasında bir emekçi kadın olmak, direnmeyi ve mücadele etmeyi de beraberinde getiriyor.

Bir yandan fabrikaya koşup, bir yandan çocuk bakıp bir yandan da ev işleriyle uğraşmak hayat mücadelesinin kendisi iken, yapılan haksızlıklara, horlamalara ve eşitsizliğe karşı gelmek de bu sistemin kendisiyle mücadele etmek anlamına geliyor. Bugün binlerce işçi işsiz kalırken ilk işten çıkarılanlar yine biz işçi kadınlar oluyoruz. Sigortası yatırılmayan, ücreti düşük ödenen ya da hiç ödenmeyen, aylardır mesai parasını bile alamayan milyonların başında biz işçi kadınlar geliyoruz. Neden? Çünkü patronlar kadın işçilere evinin ek geliri diye bakıyor, evin ikinci maaşı olarak görüyor. Ustabaşlarının bağırmaları, çağırmaları da cabası. Temizlik işinde çalışan kadınlar evin sahibi olan kadınların horlamalarına, hakaretlerine maruz kalıyor. Fabrikada kadınlara kendi gücünün üstünde yükler taşıtılıyor. Yeri geliyor tekstilde gece mesaileri uygulanıyor. Tüm bunlar kadın işçilerin yaşadığı sorunların bir kısmı. Ve kadınlar sustukça, patronlar daha da hırsla saldırıyor.

*Çalışmak durumunda olup da çocukları nedeniyle çalışamayan, geçim sıkıntısı yaşayan Güzeltepe'li kadınlar,

*Fabrikada iş bulamayıp evlerinde günde 3-4 lira karşılığında kot temizliği yapan Harmandalı'da oturan kadınlar,

*Çiğli organizenin bir çok fabrikasında erkek işçilerle aynı şartlarda çalışan ve öğle yemeğini evden taşıyan, sigortasız çalıştırılan, sürekli işkazaları ile karşı karşıya kalan Nimeks Kuruyemiş Paketleme'de çalışan kadınlar,

*Kriz nedeniyle patronların işçi çıkarmalarında her zaman ilk akla gelenin kadınlar olduğunu yaşayarak öğrenen Allience one tütün işçisi kadınlar,

*İşin az olduğu dönemlerde ücretsiz izinlerle eve gönderilen işin yoğun olduğu dönemlerde gece gündüz çalıştırılan sabahlamalara bırakılan kadınlar,

*Ve yine kriz döneminde işten atılan Elma elektroniğin çoğu kadın olan 95 işçisi

Sermaye patronlarının bu saldırıları sürdükçe, kadınların örgütlü davranmaktan başka kurtuluşu yoktur. Ve biz işçi kadınlar da ancak biraraya gelirsek, birlikte davranırsak patronların bu saldırılarına dur diyebiliriz.

Haklarımızı onlar vermez, biz örgütlenip mücadele ederek alırız!

Büyükşehir belediyesi geçen yıl ki oyunu tekrarladı. Yıl içerisinde seçimlerin de etkisiyle sürekli olarak işçilere kadro vereceği vaatleri verildi. Ancak bu işçileri kadroya almadığı gibi ihaleyi de başka bir şirkete vererek işçileri yeni şirket belli olana kadar işsiz bıraktı. Yani şu an da sözleşmeli olarak alınan işçilerin tamamı işsiz.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde MNA şirketinde çalışan taşeron işçisiyim. Belediye'de Vira ve MNA olmak üzere 2 taşeron şirkette toplam 1200 işçi çalışıyor. Bu, her sene 1200 işçinin sözleşmesi bitince işsiz kalması demektir. Fakat bu sene sonu işçilerin farklı bir beklentisi var. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun, "2010 yılında taşeronu kaldırıp, işçileri belediye bünyesinde" çalıştıracağını ve işçileri sendikalı yapacağını söylemesinin yarattığı bir beklenti var. Amirler, sık sık bu konuyu dillendirerek, işçilerin işlerine daha sıkı sarılmalarının ve üstlerine karşı muhalefet etmemenin daha akıllıca bir iş olacağını söylüyorlar. Dillendirilen bu düşünce, işçilerin ezici bir çoğunluğu tarafından kabul görmüş durumda. Ne var ki belediyede uzun yıllar çalışan arkadaşlarımız "bu sözler her yıl veriliyor" diyor.

Belediye'de sendikalı binlerce işçi çalışmakta. Sendikalı işçilerin, hangi haklara sahip olduklarını, biz taşeron işçileri, kendi durumumuzla kıyaslayarak çok net görmekteyiz. Aldığımız ücretler, işgüvencesi, çalışma ve yaşam koşulları ve sosyal haklar konularında, sendikalı işçiyle aramızda çok fark var. Hemen yanı başımızda sendika ve sendika temsilcileri olmasına rağmen bizimle, sendikalı olmamız için uğraşmaması, hatta bizimle bu konuda konuşmamaları epeyce düşündürücü. Ama onlar bize gelmiyorsa, biz onlara gitmeliyiz. Verilen sözler üzerine, eli kolu bağlı beklemek bize bir şey kazandırmaz. Çünkü **hak verilmez, alınır.** Verilen sözler üzerine basınç oluşturmak için, örgütlü bir birliktelik kurarak, hakkımız olanı alalım.

İBB'den bir taşeron işçisi

Çiğli Belediyesi'nde neler oluyor?

16 Aralık Çarşamba günü Çiğli Belediyesi'nde Fen İşleri, Park ve Bahçeler ile Temizlik İşleri bölümlerinin bu yılki ihalesi yapıldı. İhaleyi tekrar Çiğli Belediyesi'nin kendi şirketi olan KAFESAN aldı. İhalede başka teklif veren şirket olmadı. Şimdi ihaleye 15 günlük yasal itiraz süresi beklenecek; ancak herhangi bir itiraz olması beklenmiyor. İhale 3 bölüm ve 600 işçiyi kapsıyor. 2 yıllığına verilen ihalenin tutarı yaklaşık 33 milyar TL olarak belirlendi.

Çiğli Belediyesi'nde DİSK/Genel-İş Sendikası 5 No'lu şube örgütlü. Bu gün yapılan ihaleye KAFESAN işçileriyle dayanışmak için İzmir'de DİSK/Genel-İş'e bağlı bütün işyerlerinden temsilciler destek için katıldılar. Tek amaç aynı şirketin ihaleyi alması ve işçilerin iş kaybına uğramaması idi.

Ayrıca önümüzdeki günlerde Çiğli Belediye Başkanı Metin SOLAK, Genel-İş 5 No'lu şube yöneticileri ve işyeri işçi temsilcilerinin katılacağı bir toplantı yapılacak. Toplantıda yaklaşık 1 yıldır ücretlerini düzenli alamayan KAFESAN işçilerinin geçmişe dönük alacakları ile bundan sonraki ödeme düzeni ile ilgili konular konuşulacak.

Ancak şu haliyle olumlu bir hava gözükmüyor. Şantiye işçileri aylardır birikmiş ücretlerini alamadılar. Belediye çok düşük miktarlarda ödeme yapıyor ancak bu işçinin bakkal borcunu dahi kapatamıyor. Kimi işçilerin evine haciz geliyor, kimisinin kredi kartı borcu dağları aşmış durumda. Haftalardır toplantılar alınıyor ancak bir sonuç çıkmıyor. Geriye ise belediye işçisinin gerek sendikaya karşı gerekse belediyeye karşı alacağı tutum kalıyor. Ya hakkını almak için masaya yumruğunu vuracak ve iş bırakacak, ya da sessiz gidişata katlanmaya devam edecektir.

Bursa'da 19 maden işçisi katledildi...

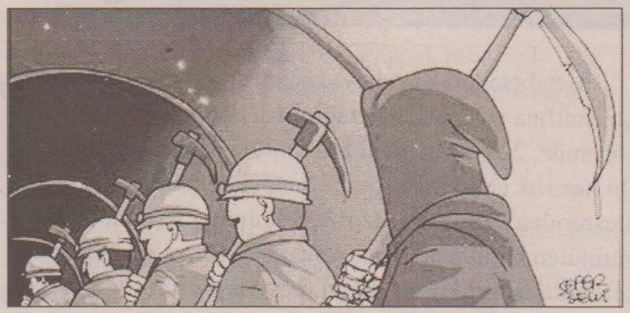
İş cinayetlerine karşı örgütlenelim!

Bursa'nın Mustafa Kemalpaşa ilçesinde 10 Aralık akşamı, yeni bir iş cinayeti gerçekleşti. 19 Maden işçisi katledildi. Yaşanan bir katliamdı, sermaye medyası bile, göz göre göre "kaza"nın geldiğini söylüyordu.

Göçük olan maden 6 ay önce gaz ölçüm cihazı alması için "uyarılmış". Devlet, maden sahibini lütfedip 3 bin liralık gaz ölçüm cihazı bulundurması için "uyarmış". Hem de 6 ay önce... 6 aydır "uyarılara" uymayan maden, 19 işçi katledildikten sonra kapatıldı. Kapatıldı, çünkü artık mızrak çuvala sığmıyordu; 19 işçi katledilmişti.

Madenin bugün kapatılması iş güvenliği için bir önlem değil göz boyamak için yapılan geçici bir hamleden ibarettir. Çünkü kapitalizmin doğasında insanın değil paranın ve kârın önemi vardır. Bunu görmek için uzağa da bakmak gerekmiyor. Çiğli Organize Sanayi'nde çok rahat görüyoruz. 14 saat bir makinenin başında çalışan bir işçinin ağır ağır katledildiği bir gerçeklik var karşımızda. Daha geçtiğimiz hafta organizede, yanı başımızda bir iş kazası olmadı mı? 10001. Sokak'ta bulunan Karşıyaka Plastik'ten bir işçi arkadaşımız ambalaj makinesinde çalışırken kolu koparak kan kaybından yaşamını yitirmedi mi? Kaçımızın haberi oldu?

Pek çok işyerinde durum aynıdır. Kot beyazlatırken yaşamları kararan işçilerin durumu. Yani hemen değilse bile, ağır ağır ölüm neredeyse her işyerinde var. Niçin?

Patronun daha fazla kâr etmesi için. Her işte can güvenliğini azami olarak sağlamanın imkanı var. Örneğin Bursa'da 3 bin liralık gaz ölçüm cihazı alınsaydı 19 işçi ölmeyecekti.

İş cinayetlerini devletin engellemesini beklemek saflık olur. Hele hele patronlardan böyle bir şey hiç beklenemez. Peki iş cinayetlerini kim engelleyecek? Kim geçecek önüne bu katliamların? Kim dur diyecek? Biz işçi ve emekçiler engelleyeceğiz. Başka kimse yok. Ancak örgütlenerek iş cinayetlerini engelleyebiliriz. İşten atılırız, yevmiyemiz kesilir diye korkarak örgütlenmeden uzak durursak, ölüm bizim de kapımızı her an çalabilir. Her an omuz başımızda çalışan işçi arkadaşımız, kardeşimiz bir dolap kapağının altında kalabilir, forklift çarpabilir, yangın çıkabilir ya da göçük altında kalabilir. Bugün Bursa'da, yarın belki Çiğli Organize'de daha fazla iş cinayetleri olabilir. Tek kurtuluşumuz ise örgütlenmektir.

10001'in değil kapitalizmin laneti!

Çiğli Organize'de 10001. Sokak'ta bulunan Karşıyaka plastik ve Nimeks Gıda'da 1 hafta arayla iş kazası gerçekleşti. Karşıyaka Plastik'te kolu kopan bir işçi kan kaybından hayatını kaybederken, Nimeks Gıda'da kesim aleti bir kadın işçinin parmağının kopmasına neden oldu.

Nimeks Gıda'da 130 kadın işçinin sigortasız çalıştırılması, öğle yemeklerini evden getiriyor olmaları kadın işçilerin hangi sömürü koşulları altında çalıştığının göstergesi. Üstelik geçtiğimiz hafta içerisinde bir kadın işçi, kesim aletine parmağını kaptırdı, hastaneye gittiğinde ise artık çok geçti. Nimeks patronu hızla iş kazası geçiren kadına ve yanı sıra 50'ye yakın kadına sigorta yaptırdı. Parmağı kopan kadına 7 bin TL vererek olayı hızla kapatmak isteyen Nimeks patronu, kesim aletinin çalıştığı bölümü de aynı hızla ve korkuyla kapattı. Ancak Nimeks Gıda, benzer sömürü koşullarında kadınları çalıştırmaya devam ediyor. Aynı yerde çalışan erkek işçilerden daha düşük ücret alan kadınlar ne zaman ki bu sömürü koşullarına karşı ses çıkarırlar, o zaman patronlar sınıfının korkuları gerçek olur.

Metal İşçileri Kurultayı Sonuç Bildirgesi

Metal İşçileri Kurultayı kapitalist sistemin krizinin işçi sınıfına ve emekçilere ağır bedeller ödettiği bir dönemde, 22 Kasım günü İstanbul'da gerçekleştirildi. Ön hazırlık çalışmaları çeşitli sanayi havzalarında oluşturulan Kurultay Hazırlık Komiteleri tarafından yürütülen kurultaya İzmir, Ankara ve Bursa'dan temsili katılımlarla birlikte ağırlığını metal işçilerinin oluşturduğu 200'ü aşkın işçi ve emekçi katıldı.

Kurultay hazırlıkları kapsamında Gebze, Kartal, Ümraniye, Topkapı, Gaziosmanpaşa, Küçükçekmece ve Esenyurt'ta birçok işçi toplantısı gerçekleştirildi, sendikalı-sendikasız on binlerce metal işçisine çeşitli araçlarla seslenerek metal işçilerinin öncü birliğinin yaratılması ihtiyacı gündemleştirildi. Yine bunun yanısıra çalışma yaşamında karşılaşılan sorunlar, kapitalist krizin işçi sınıfına etkileri ve sendikal demokrasi başlıklı birçok gündem bu çalışmalar sırasında değerlendirilerek öncü metal işçileri bir araya getirilmeye çalışıldı.

Tüm bu ön hazırlık çalışmalarından yansıyan olumlu tepkiler mevcut sorunlara çözümlerin üretilmesi, sendikaların işçi sınıfının mücadele mevzileri olarak yeniden yapılandırılması, metal işkolunda öncü işçi birliğinin yaratılması ve bir mücadele programının/hattının oluşturulması için Metal İşçileri Kurultayı'nın önemli bir adım olduğunu göstermiştir.

Bu tablonun bir yansıması olarak, kurultayda Kurultay Hazırlık Komiteleri tarafından hazırlanan 3 tebliğin sunumunun yanısıra 7 direnişten işçiler söz alarak deneyimlerini aktardılar. Ayrıca mücadele programı tartışmaları sırasında söz alan 32 işçi, metal işçilerinin birliği, mücadele ilkeleri ve programı üzerine düşünce ve önerilerini dile getirdi. Onlarca işçinin kürsüden söz hakkını kullandığı ve kararların da bir parçası olduğu Metal İşçileri Kurultayı, bu özelliğiyle daha önceki benzer birçok etkinlikten ayrı bir tablo sundu.

Kurultayda tartışılan metal işçilerinin mücadele programı taslağına önümüzdeki günlerde kurultay tartışmaları ışığında son şekli verilecek. Bununla birlikte kurultayda yapılan tartışmalar ışığında ortaya

çıkan sonuçlar genel olarak şu şekildedir:

1- Bir yandan sermaye sınıfının ve onun metal sektöründeki baş temsilcisi MESS'in saldırıları, öte yandan ise sendikaların ihanetçi-icazetçi bürokratlar denetiminde tutulması metal işçilerinin mücadelesinin gelişmesinin önündeki en temel engellerdir. Bu engelleri aşmak ise ancak öncülerden başlayarak metal işçilerinin bir çatı altında toplanması ve bu engelleri aşacak bir mücadeleyi yükseltmesi ile mümkündür. Bu çerçevede **Metal İşçileri Birliği**, metal işçilerinin öncü gücü olarak bu mücadeledeki yerini örgütlü bir şekilde almalıdır.

2- Bugüne kadar sanayi havzalarında oluşturulan Kurultay Hazırlık Komiteleri bundan sonra **Metal İşçileri Birliği**'nin yerel birimleri olarak çalışmalı, fabrikalarda derinleşen bir faaliyet ile metal işçilerini birlik çatısı altında toplamalı, belli periyotlarla gerçekleştireceği toplantılarda tabanın söz ve karar hakkının güvence altına alındığı bir işleyişi metal işçilerinin mücadelesine hakim kılmalıdır.

3- Bugün metal işçileri ile birlikte tüm işçi sınıfının yaşadığı sorunların temelinde burjuvazinin sınıf egemenliği, kapitalizmin kâr odaklı sınıfsal yapısı yatmaktadır. Metal işçilerinin mücadelesi bu egemenliği hedef almalı, sınıfsız, sömürüsüz bir toplumsal düzen olan sosyalizmi temel bir ilke olarak benimsemelidir.

4- Sermaye sınıfının çok yönlü siyasal, iktisadi, sosyal ve kültürel saldırıları işçi sınıfının çalışma

koşullarını ağırlaştırmakta, sınıf bilincini köreltmektedir. Bu çok yönlü saldırılara karşı ekonomik-demokratik ve siyasal mücadele güçlendirilmelidir.

5- Yasal ve icazetçi sınırlar aşılmalı, metal işçilerinin mücadelesi militan bir kanala akıtılmalıdır. Bu çerçevede sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanetlere karşı işçi sınıfının devrimci şiddeti örgütlenmelidir.

6 - Metal işçileri işçi sınıfının birleşik hareketinin yaratılması için üzerine düşen rolü oynamalı, sınıfın diğer bölükleri ile eylemli dayanışma içerisinde olmalıdır. Diğer ezilen kesimlerin sorunlarına sahip çıkılmalı, işçi sınıfının uluslararası birliğinin yaratılması için çaba harcanmalıdır.

7- Sendikal bürokrasinin denetimine terkedilen sendikal yönetimler fabrikalardan başlatılacak mücadele ile adım adım geri alınmalı, sendikal bürokrasi sendikalardan temizlenmelidir. Bu çerçevede sendikal demokrasinin işletilmesi sendikal alan çalışmasında özel bir önem taşımaktadır.

9- TİS ve grev başta olmak üzere metal işçilerinin mücadelesinin gelişme kanalları etkin bir şekilde değerlendirilmelidir. Mevzi direnişler; birleşik direnişin yaratılması hedefiyle ele alınmalıdır.

10- Kapitalist sistemin krizinin işçi sınıfına fatura edilmesine karşı kararlı bir mücadele yürütülmeli, ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları mücadelenin temel bir gündemi olabilmelidir.

En genel hatlarıyla ifade ettiğimiz bu değerlendirmeler önümüzdeki günlerde **Metal İşçileri Birliği**'nin mücadele programı olarak bir kez daha kamuoyuna duyurulacaktır. Ancak bugünden söylenebilecek olan metal işçilerinin artık sermaye sınıfının saldırılarına ve sendikal ihanetlere karşı yalnız ve çaresiz olmadığıdır.

Metal İşçileri Birliği artık metal işçilerinin mücadele mevzisi olarak tarih sahnesindeki yerini almıştır.

Metal İşçileri Birliği

2 Aralık 2009

"Heyecanlı bir kurultaydı!"

Metal İşçileri Kurultayı aylardır harcanan yoğun bir emeğin ürünü olarak hazırlandı. Nasıl geçeceğini herkes gibi ben de çok merak ediyordum.

Kurultay sinevizyon gösterimiyle başladı. Sinevizyon gösteriminin ardından tebliğ sunumlarına geçildi. Bu arada da bir kaç gün evvel polis tarafından katledilen Alaattin Karadağ yoldaş da unutulmamıştı. O'nun şahsında saygı duruşunda bulunduk. Sonrasında tebliğ sunumlarına geçildi. 3 tebliğ hazırlanmıştı. Tebliğlerdeki konular biz işçilerin sermayeyle mücadelesinde her gün yaşadığımız sorunlardan oluşuyordu. Yani bizim kendi yaşamımızdı aslında sunulan.

Tebliğlerden sonra söz direnişçi işçilerdeydi. Gülistan Kobatan ve Emine Arslan dışında direnişçi işçiler çok kısa konuştular. Direnişçi işçi arkadaşlarımız 2 dakika kadar durdular kürsüde, heyecanlılardı. Asil Çelik işçileri 11 aydır grevde. Sinter Metal işçileri 11 aydır direnişte. Anlattıklarının yanı sıra bizlere aktarmaları gereken daha fazla ders ve deneyim olduğunu düşünüyorum.

Kurultayın en heyecanlı bölümü 2. bölümüydü. Bu bölümde Metal İşçileri Birliği Program Taslağı'nı tartıştık. Bu bölümün en sevindirici yönlerinden birisi işçilerin kürsüye çıkıp konuşmak için adeta birbirleriyle yarışmalarıydı. Kurultayın bitimine kadar ki süre konuşmak isteyenlere yetinmişti. Bu bölümde 32 işçi kürsüye çıkıp hem genel sorunlardan bahsetti ve hem de Program Taslağı üzerinden düşünce ve önerilerini ifade ettiler. Bugüne kadar katıldığım etkinlikler içerisinde bu yönüyle en hareketli olanıydı.

Sonuç olarak; 3 tebliğ, 6'sı direnişçi olan 38 işçinin konuşmalarıyla Program Taslağı tartışıldı. Bu önemli bir başarıdır bence. Yüzlerce işçiyi bir araya getirip onların Mücadele Programı'nın tartıştırılması tam bir işçi demokrasisi örneğidir. Kurultayın asıl başarı Metal İşçileri Birliği'nin ete-kemiğe bürünmesi ve önüne koyduğu işleri hayata geçirmesi olacaktır. Kurultay bunu yapma iradesi olduğunu göstermiştir. Sonuçta gücünü işçi sınıfının tarihsel haklılığından almaktadır. Burada asıl iş Mücadele Programı'nı hayata geçirecek biz metal işçilerine düşüyor. Aylardır emeği geçen herkese teşekkür ediyorum. Daha yapacak çok işimiz var. Bu bilinçle mücadeleye devam...

İzmir-Çiğli'den Bir Metal İşçisi

Metal İşçileri Birliği kuruldu!..

METAL işçileri buluşuyor!

24 Ocak Pazar

Saat: 13.00

Yer: Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi

Adres: 8077 Sk. No 11/A Kapalı Durak (Narin Kahve Altı) Çiğli

Tel: 0 232 329 64 36

İşçi Bülteni Özel Sayı: 518 * Fiyatı: 25 Kr * Ocak 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. Simsar SK. 5/3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92